

SPRANKEL HOOP II

Superheld in opleiding

het begin van zijn

prille

Mark Tijsmans

SPRANKELHOOP II

Het Heilig Hart van Koekebrood

P E L C K M A N S

Avontuur 2

~~L'AMOUR TOUJOURS
(EN SCHUDDEN MET UW CAT)~~

**HET HEILIG HART
VAN KOEKEBROOD**

Muze:

Dichterlijke inspiratie.

Persoon of de zaak die een dichter inspireert.

(Van Dale woordenboek)

NOOT VAN DE AUTEUR (DAAR GAAN WE WEER!):

Kijk eens aan!

Ben jij er ook weer?

Hartelijk welkom hoor, bij deel II van Sprankel Hoop!

Voor we erin vliegen, om het op zijn Sprankel Hoops te zeggen, eerst een aantal mededelingen.

Zo moeten we het bijvoorbeeld over de titel van het boek hebben.

Ik weet ook dat eerst werd aangekondigd dat dit boek *L'Amour Toujours (En schudden met uw gat)* zou gaan heten.

En uiteindelijk is dat dus geworden: *Het Heilig Hart van Koekebrood*.

Ook heel mooi hoor. Daar niet van.

Maar niet wat eerst gezegd was.

Dat is niet mijn schuld.

Wel die van het I.C.T.C.V.O.W.I.T.V.B. (of voluit het Internationale Comité Ter Controle Van Onbeleeftde Woorden In Titels Van Boeken).

Hoewel ik vind dat er in de titel *L'Amour Toujours (En schudden met uw gat)* helemaal geen onbeleeftde woorden voorkomen, oordeelt het I.C.T.C.V.O.W.I.T.V.B. (of voluit het Internationale Comité Ter Controle Van Onbeleeftde Woorden In Titels Van Boeken) daar dus anders over.

Het gaat hen om het woordje 'gat' in het zinnetje *En schudden met uw gat*.

Ik begrijp niet wat daar mis mee is. Sterker nog! Ik heb me laten vertellen dat een keer goed schudden met uw gat geweldig deugd kan doen. Bij het salsa dansen bijvoorbeeld. Of bij gymnastiek. En hoelahoepen. Misschien iets minder bij schaken.

Maar goed. Het I.C.T.C.V.O.W.I.T.V.B. (of voluit het Internationale Comité Ter Controle Van Onbeleeftde Woorden In Titels Van Boeken) deelt die mening niet. Daar vinden ze schudden met uw gat blijkbaar onbeleeft. Moeten zij weten. Stelletje preutse muggenzifters!

Je gaat me niet vertellen dat die lui van het I.C.T.C.V.O.W.I.T.V.B. (of voluit het Internationale Comité Ter Controle Van Onbeleeftde

Woorden In Titels Van Boeken) nog nooit een keer met hun gat geschud hebben!

Maar goed.

We moesten dus op zoek naar een andere titel! Eentje die het I.C.T.C.V.O.W.I.T.V.B. (of voluit het Internationale Comité Ter Controle Van Onbeleefde Woorden In Titels Van Boeken) wel goedkeurde. En dat is dus *Het Heilig Hart van Koekebrood* geworden. Ook een goeie titel! Aangezien dat hart van koekebrood tenslotte een centrale rol heeft in dit boek.

Iedereen tevreden. Ik. De uitgeverij. En het I.C.T.C.V.O.W.I.T.V.B. (of voluit het Internationale Comité Ter Controle Van Onbeleefde Woorden In Titels Van Boeken).

Het thema van het boek blijft overigens wel hetzelfde. Dit boek gaat over de liefde! Iedereen is stapelzot verliefd op iedereen.

Of net niet... Er zijn ook huishoudens waar een stevige haar in de boter zit!

NOG EEN NOOT VAN DE AUTEUR:

Ik vind de mensen van het I.C.T.C.V.O.W.I.T.V.B. (of voluit het Internationale Comité Ter Controle Van Onbeleefde Woorden In Titels Van Boeken) nog steeds een stelletje preutse muggenzifters!

DERDE NOOT VAN DE AUTEUR:

Met enige trots vermelden wij het feit dat enkele nieuwe personages hun intrede doen in deel II van Sprankel Hoop.

Mevrouw Fogsia Van Der Nevelslierten bijvoorbeeld. Een nogal warrige en mystieke nieuwe leerkracht op de school van Sprankel.

Ook nieuw is de heer Spauwert Brakenslijm vol Snotproppen. Inderdaad. De broer van de slechterik uit deel I, die in gemeenheid niet voor zijn broer Spuugert hoeft onder te doen.

Brakenslijm vol snotproppen. Die naam mag dan wel van het I.C.T.C.V.O.W.I.T.V.B. (of voluit het Internationale Comité Ter Controle Van Onbeleefde Woorden In Titels Van Boeken). Hoewel braken en snot ook niet al te beleefd zijn volgens mij!

Ook nieuw is bewakingsagent Hannes. Fijne kerel hoor, die Hannes! Maar oordeel na het lezen van dit boek vooral zelf.

Verder geen verrassingen. Je zal alle hoofdrolspelers uit deel I ook terugvinden in dit deel II. *Never change a winning team*, toch?

Enkele van de nevenpersonages uit deel I zijn er ook opnieuw bij. Pjotr Perestrojka bijvoorbeeld. Een kosmonaut op rust. En de heer Gibraltar Van der Bergmotieven. Gepensioneerd gids in het ruimtevaartmuseum. Waarom die er precies weer bij zijn, lees je later wel.

Laten we bij het begin beginnen. Dat is altijd het beste.

Hoewel... Voor we echt van start gaan, krijgen jullie eerst nog een voorproefje. Waarvan is misschien nu nog niet helemaal duidelijk. Maar ook dat komt later wel.

AMUSE (VOORSMAAKJE)

‘Halt. Geef je over. Je bent er gloeiend bij. Steek je handen de lucht in.’

‘Wat? Maar...’

‘En geen praatjes. Handen in de lucht.’

‘Commissaris. U praat tegen een duizendpoot. Die hebben geen handen.’

‘Ah. Juist. Natuurlijk ja. Goed dan. Poten de lucht in.’

‘Allemaal? Alle duizend?’

‘Ah. Euh... Zullen we afspreken de voorste vijfhonderd?’

‘Mij best.’

‘Sla die misdadiger in de boeien.’

‘Wat? Al die duizend poten?’

‘Ah. Euh... Zullen we afspreken de voorste vijfhonderd?’

‘Commissaris... Ik heb maar twee paar boeien!’

‘Ah... Euh... Goed dan. Boei alleen de eerste twee paar poten.’

Commissaris Klepper knikte goedkeurend naar zijn assistente Fraulein Freule en stak opgelucht zijn wapen weg. Ook deze misdaad had hij weer even fijntjes opgelost.

Hij had dadelijk geweten wie de dader was, toen hij hoorde van de diefstal van vijfhonderd paar schoenen in de schoenwinkel van eekhoorn Torfs bij de rand van het bos. De arrestatie van de dader had dan ook niet lang op zich laten wachten.

De commissaris genoot van de bewonderende blikken van de grote massa bosbewoners die waren samengestroomd, toen bekend werd dat hij alweer een misdaad had opgelost.

Zelfs zijn assistente Fraulein Freule keek hem met zwoele blikken aan, nadat ze eerst de duizendpoot veilig in de dievenwagen had opgeborgen. Ze hadden hem moeten oprollen, omdat hij te lang was om er uitgestrekt in te kunnen.

‘Oh commissaris...’, zuchtte Fraulein, met verliefde blik.

‘Oh Freule...’, was het antwoord van de commissaris, waarna ze elkaar hartstochtelijk in de armen vielen. Wel... In de vleugels en de poten vielen, om dierkundig helemaal correct te zijn. En terwijl de massa rondom hen in luid gejuich uitbarstte, gaven de commissaris en zijn assistente zich over aan het betere zoenwerk, wat overigens niet eenvoudig was, en zelfs een beetje gevaarlijk.

Fraulein Freule was namelijk een bosduif, waarvan de snavel behoorlijk scherp kan zijn, zelfs als hij opgesmukt is met de nodige dosis lipstick.

Commissaris Klepper was een konijn. En als die met hun vlijmscherpe voorste snijtanden niet uitkijken tijdens het kussen wordt het al snel een zootje.

Maar goed! Ze hadden wat moeten oefenen, maar tegenwoordig werden de bezoeken aan het hospitaal na een partijtje kussen steeds zeldzamer.

Neenee! Qua liefde zat het echt wel goed tussen die twee!

En terwijl de zon langzaam onderging in het bos, en de rust en vrede weerkeerden, trokken de dieren zich veilig en knus terug in hun holen en nesten, zodat de bloemetjes en de bijtjes ook daar hun honingzoete werk konden doen.

Einde!

‘Jakkies!’

‘Wat?’

‘Wat vies. Al dat gekus.’

‘Ik wist anders niet dat je daar problemen mee had.’

‘Heb ik ook niet. Maar wel als het om personages in een boek gaat. Als het bijvoorbeeld over ons zou gaan...’

‘Wat dan?’

‘Dan zou ik er helemaal geen problemen mee hebben.’

‘Ah... Euh...’

De namiddagzon scheen gezellig binnen in de slaapkamer van Doorn, die samen met haar buurjongen Sprankel al een poosje gezellig op haar bed lag. Dicht bij elkaar. Maar dan echt heel dicht. Doorn keerde zich zuchtend om en sloeg het boek dicht dat ze net samen hadden liggen lezen: *Commissaris Klepper en de diefstal van de vijfhonderd paar schoenen*. Geschreven door Mark Mathijs, die al dan niet toevallig ook de vader was van Doorn.

‘Het hoeveelste avontuur van commissaris Klepper is dit al?’ wilde Sprankel weten, terwijl hij het boek netjes naast alle andere boeken uit de reeks op een speciaal daarvoor voorziene plank zette.

‘Het zestiende geloof ik’, mompelde Doorn.

‘En in al die tijd hadden ze elkaar nog nooit gekust?’, vroeg Sprankel verwonderd.

‘Tuurlijk wel, gekkie. Maar nog nooit in het openbaar. Ze deden het altijd stiekem. In de cellen. Of snel tussen twee ondervragingen door.’

‘Ook romantisch’, vond Sprankel. Of net niet.

‘Vind ik wel ja!’, antwoordde Doorn zwoel; ze trok haar vriendje weer op het bed, en ging uitdagend pal boven op hem liggen. Ze gaf hem vele korte kusjes op zijn hele gezicht.

‘Wil je daar ogenblikkelijk mee ophouden. Stel dat iemand ons ziet’, gilde Sprankel.

‘Niemand kan ons zien.’

‘Ik hoor nochtans iets bij de voordeur.’

Doorn luisterde even en drukte Sprankel daarna wat steviger in haar hoofdkussen. ‘Dat is waarschijnlijk Bulldozer bij de brievenbus’, stelde het meisje de jongen gerust.

‘Wat zou dat hangbuikzwijn nu bij jullie brievenbus doen?’, vroeg Sprankel verstrooid.

‘De postbode vernielen natuurlijk. Wat anders.’ Doorn haalde even haar schouders op.

‘Is je papa niet thuis?’, wilde Sprankel weten. Hij probeerde onder haar uit te komen, maar dat lukte niet. Ze hield hem in een soort van beenklem.

‘Nee.’

‘Je broer Max dan! Je weet wat voor pestkop hij is. Als hij ons...’

‘Max is ook niet thuis. Al weken niet meer. Hij is in therapie. Telkens als hij een klok hoort of een wijzerplaat ziet, raakt hij helemaal over zijn toeren. Hij beweert bij hoog en bij laag dat hij een trauma heeft opgelopen toen hij ontvoerd werd door een superheld die hem opsloot in de klokkentoren van een kerk.’

‘Nee toch!’

‘Echt wel. Maar de therapeuten proberen hem duidelijk te maken dat hij het zich allemaal inbeeldt. Vandaar dat hij enkele weken in een speciaal tehuis verblijft.’

‘Nee!’ Sprankel veerde geschrokken overeind. ‘Moeten we je papa de waarheid niet vertellen? Moeten we niet opbiechten dat het echt was? Dat ik het was die... Maar wel omdat hij eerst...’

‘Ben je gek!’, giechelde Doorn gemeen. ‘Als je dat maar laat. Ik heb die pestkop van een broer van me eindelijk waar ik hem hebben wil. Ergens ver weg uit de buurt! En dat ga ik zo houden ook.’ Ze duwde Sprankel weer op bed en begon aan zijn oor te sabbelen.

‘Morgen moeten we naar die school van jou. Dus hebben we enkel vanavond nog om lekker met ons tweetjes te zijn.’

‘Oh ja. Die school!’, mompelde Sprankel, en hij keek naar de weekendtas vol kleren die Doorn voor zichzelf ingepakt had. ‘Eigenlijk is het vakantie, weet je!’, momperde Sprankel stil. ‘En technisch gezien hoef ik er niet eens bij te zijn!’

‘Sprankel!’, gilte Doorn, en ze veerde verontwaardigd overeind. ‘het Z.G.S.H. Knipperlichtinstituut organiseert een vakantiecamp met als thema “Hoe word ik een muze in wording voor een superheld in wording”!’

‘Omdat jij niet ophield met zeuren tot meneer Piekenen en mevrouw Dalen toegaven en beloofden het te organiseren’, vulde Sprankel fijntjes aan.

‘En toevallig ben ik van plan om op dat kamp te schitteren en het getuigschrift te halen met allergrootste onderscheiding of meer!’

‘Proficiat alvast!’, grinnikte Sprankel ondeugend.

‘En daar heb ik in de eerste plaats een superheld voor nodig. Jou dus’, ging Doorn onverstoort verder.

‘Kan je Knipperlichtman niet vragen?’, vroeg Sprankel plagend. Hij kreeg als antwoord een teddybeer in zijn gezicht.

‘De meeste opdrachten horen we samen uit te voeren’, viel Doorn uit.

‘Ik kijk er al naar uit’, klonk het vrolijk.

‘Ik kan toch niet met zo’n... oude man...’

‘Knipperlichtman is anders wel een echte superheld.’

‘Ik bedoel... Hij zou mijn opa kunnen zijn.’

‘Al goed. Al goed. Ik ga heus wel mee hoor’, stelde Sprankel Hoop zijn meisje gerust.

‘Is je koffer al gepakt?’, vroeg dat meisje streng.

‘Euh... Ja...’, loog Sprankel.

‘Goed zo. Morgenvroeg heb je daar geen tijd meer voor.’ Doorn liet zich tevreden boven op haar vriendje vallen en wilde verder zoenen.

‘Zeg, Doorn...’

‘Wat?’, vroeg het meisje, zonder aanstalten te maken om op te houden met wat ze bezig was.

‘Vind je kussen door personages in een boek echt zo vervelend?’

‘Tuurlijk. Kussen doe je alleen in het echt. Met je vriendje bijvoorbeeld.’ Ze kietelde hem plagend op zijn buik. ‘Toch niet als je een konijn en een bosduif bent!’

‘Stel nu dat wij ook personages in een boek zijn. Dat we niet echt bestaan. Dan zou al dat gekus tussen ons je dus ook storen, toch?’, vroeg Sprankel filosofisch.

‘Wij zijn geen personages uit een boek.’

‘Ja, maar stel dat... Dat zouden we zelf toch niet weten? Wij zouden immers denken dat we echt zijn.’

‘Gekkie!’ Doorn knipperde verliefd met haar ogen en gaf hem een zoen op de mond. ‘Waar haal jij al dat soort rare ideeën toch vandaan? Boeken zijn van papier. En zo te voelen ben jij dat niet.’